

A bokrok nyitott tengere

BORDÁS MÁTYÁS: SZEMBEN AZ ÁRRAL

*Embert csak ember tud a földhöz
kötni, nem a nehézkedés.*

(A. É.)

*Mondom a szót, de te mást szólsz,
sehol se vagy, sehol se látszol.*

(B. M.)

Nem szeretek írni. De írni muszáj. Matyi az évfolyamtársam volt. És volt, akinek a barátja volt. És valakinek a testvére. És valakinek a fia volt. És nem volt senkié sem. Nem volt a miénk.

Az ember nem az emberé és nem az Istené. Nem is a magáé. Az ember a folyóé meg a fáé.

Itt van most ez a kötet. Kék szomorúság. Szomorú és öntudatos. Van benne ironikus. Van benne magányos. És hívó. Van benne vers. És egy fénykép. Emberközi hiátus. Csillagközi tekintet.

*Elöttem ajtó. Rád nyitok, Uram.
Ha nem is gonosz, de számító vendég
érkezik személyemben. Ha befogadsz,
ezt mindenképpen előadom.
Bár alighanem anélkül is tudod.
De, hogy elmondom, talán
beszámíttatik nálad. Mert akik*

*ezt sem teszik, nálam minden
bizonytalrosszabbak, vagy ha mégsem,
kérelek, tudasd velem, mi bánt jobban,
udvariatlanságom-e, vagy nagyfokú
tájékozatlanságom az időben, térben.*

(Rád nyitok)

Könnyű lenne a dolgom, ha azt mondanám: József Attila is így írta a verset, ilyen bizalmas viszonyban az örökkévalósággal. József Attila is – őt értő embere híján – kis szobájában Istent látta vendégül. Ez epizód. Nem innen akarok Matyihoz jutni, vagyis nem innen akarok reménytelen és elkésett kísérletet tenni a beszélgetésre, a hozzá szólásra.

*Az egyszerű szavak, az elkoptatott
szavak... ezekre kell, hogy felfigyelj,
innen indulsz és ide érkezel...
ami közöttük van, a megszokható
valóság... az elemeknek csodás
egymásra rendeződése és a
még fel nem ismert való, kapkodás...*

(Mint ködben a csillag...)

Rendhagyó kell legyen ez a versről gondolkodás. Hiszen minden versről gondolkodás rendhagyó, ha jó. Nem a rendet, hanem a verset ismeri. A vers akarata lesz az övé. Vers-akarta rend vagy vers-akarta rendetlenség. De itt most másról is szó van. Többről. Aki ezeket a verseket írta, túl közel van ahhoz, hogy a verseit olvasva ne akarnám folyton őt magát is olvasni. Az arca rezdülését. És túl távol van...

Azon tűnődöm, milyen lenne, amikor Babitsot vagy Aranyt, vagy József Attilát tanít. Verset már írt nekik. És milyen lenne, amikor újra verset ír. Vagy amikor megbocsát.

*Elvétettél tőlem hát,
mint éjszakákból az árny.
Tétován talán még simulnál hozzám,
de lassan reggeledik már.*

*Szomjúság éget, nincs többé varázs.
Az éjszaka megszakad;
Karóba húzza a nap az árnyakat.*

(Reggeledik)

Bordás Mátyás a szegedi Ságvári Endre Gimnáziumban érettségizett, 1989-ben. Ha felmegy az iskola első emeletére, és a lépcsőnél jobbra fordulsz, találsz a falon egy tablót. IV/C. Őt is ott leled. Verses arc. Bátor és diadalra kész.

*Most tisztulnak a színek,
kiválík ez-az, amit láthatsz,
ott vagy közöttük, s az arcodon
ragyogás van...*

(Mint ködben a csillag...)

Egy Gauguin-festmény jár a fejemben. *Honnan jövünk? Mik vagyunk? Hová megyünk?* Múlt, jelen, jövő. A háttérben istenarcok. Bordás Máttyás tudni vél egy utat.

*Semmit se érzek, ha a
Napról írok, vagy a múlt drágaléptű vándorait idézem...
Gyalogló sóhaj vagyok e meszelt térben, ...*

(Levél)

Furcsa levél ez. Címzettje: a magány. „Négy fal közé szorított korai magányom.” Mozaikos ez a világ, mintha legyenek szemek lenne. A címzett nem válaszol, de hű marad.

Mégis: sok a tündér a kötetben. Mosdatlanok, léhák, bacchánsnők karát idézik – de mégis tündérek. Itt zajlik a törtézés. Mert tündérek, angyalok és madonnák *vannak*, ez vitathatatlan. A tény, hogy vigyázunk rájuk, elegendő ahhoz, hogy legyenek. Még ha nincsenek is. A tündérek, a fák, a szótlán tájak világába vezet az utunk. Van egy másik világ is, a *Levéle*, a miénk – ebben vagyunk megcsalatva. Nem fogad be magába egyik sem.

*A csökevény nyár bután
simogatja léha testedet:
Kinn ülsz a napon, mint kopasz,
hagymaszagú, vén eretnek.*

(Vásárhelyen)

Bordás Máttyás Hódmezővásárhelyen született, és itt lett eretnekké. Közénk az egyetemre már úgy lépett, mint ki maga választotta sorsát. Pedig nem volt így.

Egyik, a beteg Babitsról szóló verse egy sort juttat eszembe a Jónás könyvéből: „*mert vétkesek közt cinkos, aki néma*”.

Soha nem tudom megbocsátani magamnak azt a hiányzó bátorságot (vagy vakmerőséget?), amivel odamehettem volna hozzá, és megmondhattam volna neki, hogy maradjon még. Még maradjon köztünk. És írjon verset. Mert szeretem, hogy ír. Mert írni muszáj. (Szeged, *Napfény Alapítvány*, 1994.)

Fabulya Andrea